

ע"ש בלדה קאופמן לינדנבאום
IN MEMORY OF BELDA KAUFMAN LINDENBAUM

Kreplach and the Secret of Redemption

Rabbi Herzl Hefter

רש"י עה"ת

ברא אלהים - ולא אמר ברא ה' שבתחלה עלה במחשבה לבראותו במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים והקדים מדת רחמים ושתפה למדת הדין. והיינו דכתיב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים:

ספר מי השילוח - פרשת מקץ

תשמע חלום לפתור אותו, היינו כי כל עניני עו"ה הם כחלום הצריך פתרום וכמו שיפתור לו האדם כן יקום אצלו והאדם המבין בכל כי הכל הוא רק מהש"י ורק ממוצא פיו יחי' הכל זה מבין טעם בכל דבר ומגיע לחיים אמיתיים, כמו לחם העיקר המחי' הנמצא בו הוא המוצא פי ה' ומי שאוכל פשוט כבהמה, אינו משיג מהלחם רק חיי עו"ה והמבין כי מוצא פי ה' הוא המחי', זה ישיג חיי עולם כי לחם הוא אותיות חלם היינו שצריך פתרון, וכן הוא כל הנאות כי כל ההנאות והטובות שבעולם: נמשלין ללחם

בית יעקב בראשית

(ס) **מכל** עץ הנון אכל האכל ומעץ הדעם טוב ורע
לא תאכל ממנו • ביאר בזה האמו"ר
כנה"ק זללה"ה שלטחיד כשיחוקן החטא מאדם הראשון
אז יסיה לירוף הפסוקים מכל עץ הנון אכל האכל ומעץ
הדעם טוב ואחר זה יסיה הכתוב ורע לא האכל כי
השי"ת יברר שלא אכל רק הטוב כי הסדר של הד"ת
הוא שיש להם לירוף עם מה שכתוב מלפניו ומאחריו
[...]

להחבר שהלירוף יסיה עם שלפניו כי השי"ת נתן ומסר
הדבר לברורי האדם שהוא בעלמו יברר זאת ובחמת
ראינו שלא החליט הקב"ה שאדם הראשון אכל מה
שנלטוה שלא יאכל כי אמר לו רק דרך שאלה המן
העץ אשר נויחך לבנתי אכל ממנו אכלת לז"ה מורס
בפירוש כי ביה האדם קיימא מלחא לפי שיחבר ויוכל
להיות שלא אכל רק הטוב ולא הרע וכדאיתא בגמרא

Thus Spoke Zarathustra – On Redemption

To redeem those who are the past and to recreate all 'it was' into 'thus I willed it!' – only that would I call redemption!

[...]

'It was': thus is called the will's gnashing of teeth and loneliest misery. Impotent against that which has been – it is an angry spectator of everything past.

The will cannot will backward; that it cannot break time and time's greed – that is the will's loneliest misery.

Willing liberates; what does willing plan in order to rid itself of its misery and mock its dungeon?

[...]

'Can there be redemption, if there is eternal justice? Alas, the stone "it was" is unmoveable; all punishments too must be eternal!' Thus preached madness.

'No deed can be annihilated; how could it be undone through punishment? This, this is what is eternal about the punishment called existence, that existence must also eternally be deed and guilt again!

Unless the will were to finally redeem itself and willing became not-willing –'; but my brothers, you know this fable song of madness!

Away from these fable songs I steered you when I taught you: 'The will is a creator.'

All 'it was' is a fragment, a riddle, a grisly accident – until the creating will says to it: 'But I will it thus! I shall will it thus!'

But has it ever spoken thus? And when will this happen? Is the will already unharnessed from its own folly?

Has the will already become its own redeemer and joy bringer? Has it unlearned the spirit of revenge and all gnashing of teeth?

And who taught it reconciliation with time, and what is higher than any reconciliation?

That will which is the will to power must will something higher than any reconciliation –

but how shall this happen? Who would teach it to also will backward?"

ספר מי השילוח - פרשת ויגש

... ויהודה ה' סובר שעומד לפני מלך גוי ומתוכח עמו, וכאשר שלח להם הש"י הישועה אז ראו שגם למפרע לא היו בסכנות, כי באמת היו מתוכחים עם אחיהם, וכן לעתיד כאשר יושיענו הש"י ויפדנו אז יראה לנו ה' כי לא היינו בגלות מעולם ולא משל עלינו שום אומה רק ה' לבדו, וזה פי' הפסוק ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו, היינו בעוד מעט יתבטל רשע, והתבוננת היינו בבינת הלב באם תרצה להבין על מקומו, ואיננו היינו תראה כי לא ה' בו שום כח ממשלה עליך: